Universitätsbibliothek Paderborn

Sermones magistri Nicolai deniise sacre pagine professoris

De Tempore Hyemales

Denisse, Nicolas

[Augsburg], 1510

VD16 N 1513

D[omi]nica. iii. aduentus. Sermo sup[er] eua[n]ge[lium].

urn:nbn:de:hbz:466:1-30599

Visual Library

¶Secundū eſt myſteriū mirifice appari
tionis.
¶Tertiū eſt myſteriū euangelice inſtru-
ctionis
¶Primū igit̄ ꝛc̄. In euāgelio tangit̄ tri-
plex ſignū terribile ꝓcedens aduētū iudicꝫ
¶Primū elementoꝝ turbatio.
¶Scōm celeſtiū corpoꝝ trāſmutatio.
¶Tertiū ſupnaꝝ [illegible]utū ꝯmotio.
De his aūt vide in opuſculo de finali iu-
dicio ¶Scōm eſt myſteriū mirifice ap-
paritiōis qlit̄ vicꝫ apparebit ſumm⁹ iudex
veniēs ad iudiciū de q̊ myſterio dt̄ euan-
geliū: Tūc videbūt filiū hōis venientē in
nube cū ptāte magna ꝛ maieſtate. Circa
qḋ ꝯſiderāda ꝛ determināda eſt triplex
viſio.
¶Prima eſt viſio naturalis humanitatꝫ
¶Scḋa eſt viſio ſupnatural' claritatis.
¶Tertia eſt viſio diuinalis maieſtatis.
De his vide vbi ſ. Circa h̄ etiā ſcḋꝫ my
ſteriū tria pñt ꝯſiderari.
¶Primū eſt videntiū diſpoſitō ſpecialis
vicꝫ corꝑalis et localis.
¶Scōm eſt viſionis diſtinctio ſic h̄ pōit̄
¶Tertiū videndi iudicis ꝯdicio
¶Tertiū eſt myſteriū euāgelice inſtructi
onis que eſt triplex in euāgelio hodierno.
¶Prima eſt inſtructio delectabilis cōſo-
lationis.
¶Scḋa eſt exemplarꝫ declaratiōis
¶Tertia eſt inuiolabilis ꝯfirmatiōis.
¶Prima inſtructio dat̄ ibi: His aūt fie-
ri incipientibꝫ ꝛc̄. ¶Scḋa ibi: Et dixit ill'
ſilitudinē Videte ficulneā ꝛc̄. ¶Tertia
ibi: Amē dico vobis ꝛc̄. De his vide vbi
ſup. O cor nequā ſi ad taliū ꝯſideratiōeꝫ
nō emollirꝫ nec ad pniam ꝓuocarꝫ: duri⁹
es lapide: duri⁹ adamāte. Terribilia vti-
qꝫ ſigna q̄ ꝓcedēt iudiciū: ſed m'to terribi
lius erit ipm iudiciū. Chry. Terribil' eſt
illō iudiciū ꝛ ineuitabil' ē pena ꝛ intolera-
bile illō tormētū. Si aūt vis euadere: de-
cerne de teipo ꝛ expete a teipo no[illegible]s. Au
di Pau. dicētē: Om ſi noſmetipos dijudi
carem⁹ nō vtiqꝫ iudicaremur. Si h̄ fecerꝫ
viā ꝑuenies ꝛ ad coronā ꝯuenies. hec ille
Iudiciū itaqꝫ de nobiſipis faciam⁹ vt tūc
qñ veniet i ptāte mag: ſupmū iudicē ſecu
ri videre mereamur ꝛ ab eo eterne bñdi-
ctionis ſententiā audire. Amen

¶Dñica. iij. aduent⁹ Sermo ſup euāge.

Tu es qui vē
tur⁹ es an aliū expectam⁹.
Matth. xj. Duo inter cete
ra a nobis exigit dñs que ſunt timor ꝛ a-
mor Deut. x. Et nūc iſrael qd dñs deus
tuus petit a te niſi vt timeas eū ꝛ diligas
Idcirco ſctā mater eccl'ia in hoc ſacro tpe
nobis ad memoriā reducit aduētū filij dī
in carnē vt ex eius ꝯſideratione ꝓficiam⁹
in amore dei: ꝓponit etiā ante mentis nr̄e
oculos vltimū eius aduentū q̄ venturus
eſt ad iudiciū vt ſic ꝓficiamus in timore.
Unde de hoc ſcḋo aduentu poſſem⁹ dño
dicere: Tu es q̄ vētur⁹ es. Quaſi dicere-
mus: O bone Ieſu ſcimus qꝛ iam veniſti
oſtendens nobis cordis tui dulcedinē in-
effabilem in oꝑe noſtre redēptōis. Et cer
te tu idēipſe ventur⁹ es nec aliū expecta-
mus ad faciendū iudiciū vbi ꝯtra impioſ
manifeſtabis iuſticie tue rigorē in oꝑe re-
tributōis. Ueni ḡ in nos interim ſpiritu-
aliter nos viſitās ꝛ gratiā tuā nobis in-
fundens in oꝑe noſtre iuſtificationis vt et
participes fieri poſſim⁹ redemptōis quā
tu in primo aduentu tuo feciſti: et euade-
re rigorem vltionis in vltimo aduentu.
Tu es eñ ipſe qui venturus es in menteꝫ
noſtrā nec alium ibi venturꝝ expectamus.
Licet aūtē ſic accipe poſſimus verba ꝑdi
cta: tamē ad litterā aliter accipienda ſunt
put a Ioāne ꝑ diſcipulos chr̄o ſunt ꝓpoſi-
ta et in euāgelio hodierno recitata. In q̊
euāg. tria ſt̄ pncipalia myſteria ꝯtēplāda
¶Primū eſt myſteriū interrogatiōis.
¶Scōm eſt myſteriū reſponſionis
¶Tertiū eſt myſteriū cōmendationis.
PRimū eſt ꝛc̄. quia cū audiſſet Ioan
nes in vinculis oꝑa chr̄i mittēs du-
os de diſcipulis ſuis ait illi: Tu es q̄ ven
turus es an alium expectamus: quod poſ
ſumus accipe ſm triplicē ſenſum
¶Primo ſm ſenſum hiſtoricū.
¶Scḋo ſm ſenſum allegoricū.
¶Tertio ſm ſenſum tropologicū.
Primo ſm ſenſum hiſtoricū Quoniā Io
annes in carcere ꝯſtitut⁹ ſollicitus de diſ
cipuloꝝ ſalute dubitantiū de chr̄o: miſit

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

duos ex ipſis ait illi.ſ. chr̄o ꝑ diſcipulos il-
los.q.di. Si mihi nō creditis q̄ teſtimo-
niū de chr̄o ꝑhibui: vos ipſi dicite illi. Tu
es q̄ vētur⁹ es: chr̄s.ſ. in lege ꝓmiſſus: an
aliū expectam⁹ ad ſaluandū: Aug⁹. Ite
dicite illi: nō q2 ego dubito ſed vt vos in-
ſtruā. Qd̄ ego ſoleo dicere/ab ip̄o audite:
audiſtis preconem/ ꝯfirmamini a iudice.
Hilari⁹. Joānes igit̄ nō ſue ſed diſcipl'oꝝ
ignorātie ꝯſuluit. Chry. Joānes in carce
re ſciēs ſe iam in exitu ꝯſtitutū q̄ſi peda-
gogus alienos filios quos ad tp̄s accepit
vt erudiret: eruditos diſcipulos volebat
chr̄o reddere q̄ſi ꝓprio patri ipſoꝝ. Miſit
ḡ diſcipl'os ad chr̄m vt miracula ei⁹ vide
rent q̄ tot fecit vt paucoꝝ aīas lucraret̄:
quia melior eſt apud deū vnus iuſt⁹ q̄z to
tus mūdus peccatorib⁹ plen⁹

¶ Scd̄o ſm̄ ſenſum allegoricū: ſm̄ quem
vt dicit Aug⁹. Joānes figura fuit veteris
teſtamēti ꝛ in ſe ꝑtulit formā legis. Et ſicut
Joānes ꝓnūciat ſaluatorē venturū: ſic lex
grām ꝓcucurrit. Q₃ ergo ioānes ꝯſtitut⁹
in carcere ad chr̄m ſuos diſcipulos deſti-
nauit: lex ad euangeliū tranſmittit: q̄ lex
iuxta typum ioānis q̄ſi ignorantie clauſa
carcere in obſcuro ꝛ in occulto iacebat et
iudaice cecitatis ſenſus intra lr̄am inclu-
ſos tenebat. Et Hilarius. In ioāne for-
ma legis lata eſt. Chr̄m eñ lex annūcia-
uit et remiſſionē pctōꝝ ꝑdicauit et regnū
celoꝝ ſpopondit: et ioānes totū hoc opus
legis expleuit. Igit̄ ceſſante iā lege que
peccatis plebis incluſa ne chr̄s poſſet in-
telligi q̄ſi vincul' ꝛ q̄ſi carcere ꝯtinebat̄ ad
euāgelia ꝯtuēda tranſmittit vt infideli-
tas fidem dictoꝝ ꝯplētur in factis. Am
bro. ſup Luc̄. Et fortaſſe iſti diſcipuli q̄s
miſit ſunt duo populi: vnus qui ex iudeis
credidit: alter qui ex gentib⁹.

¶ Tertio ſm̄ ſenſū tropologicū ſiue mo
ralem: ſm̄ quē ioannes in vinculis eſt ani
ma ſiue ſpiritus iuſti ligatus in aliq̄ ꝛ ꝑ-
peditus ne libere veritatē diuinoꝝ ꝯtem
pletur: q̄ mittit duos diſcipulos .ſ. ſpem
et timorē quos orādo tranſmittit ad do-
minū di. Tu es qui venturus es ꝛc̄.q.di.
Tu es ipſe qui venturus es in me vt me
liberes ab his vinclis: nec alium expecto
ꝯſolatorem. Spero equidem te venturū:
ſed timeo ne ꝓpter peccata mea venire dif
feras. O quādo venies: quando recipiā
conſolationē tuā: Nonne tu venturus es:
Nam et tu dixiſti Joan.xiiij. Ad eū veni-
emus ꝛ manſionē apud eū faciem⁹.

Secūdū eſt myſteriū rn̄ſionis: q2 rn̄s
Jeſus ait illis: Eūtes renūciate Jo-
anni que audiſtis ꝛc̄. Et hanc dn̄i rn̄ſionē
ſicut et ioānis q̄ſtionē poſſumus accipere
ſm̄ triplicem ſenſum.

¶ Primo ſm̄ ſenſum hiſtoricū.
¶ Scd̄o ſm̄ ſenſum allegoricū.
¶ Tertio ſm̄ ſenſum tropologicū

Primo ſ3 ſenſū hiſtoricū ſiue litteralē: q2
rn̄dens ieſus .ſ. verbis ꝛ factis: ait illis:
Ite et renūciate Joāni q̄ audiſtis ab a-
liis etiā anteq̄z veniretis: ꝛ vidiſtis p̄ntia
liter ad preceptū meū fieri: et vos de me
certificemini ꝑ eū: vel q̄ audiſtis in ꝑdica-
tione: ꝛ vidiſtis in miraculoꝝ oparōne. q2
cecos illumio ꝛc̄. Jo.x. Opa q̄ ego facio
ipa teſtimoniū ꝑhibent de me. Eſt autē
intelligendū q̄ qd̄ dr̄ in rn̄ſione dn̄i: paupe
res euāgelizant̄: idē eſt ac ſi diceret̄: ꝑ euā-
geliū inſtruūtur ꝛ ad fidē ꝯuertunt̄ vt im
pleat̄ illud: Euangelizare paupibus miſit
me. Hiero. Paupes euāgelizates intelli-
ge vel paupes ſpū: vel certe opib⁹ paupe
res: vt nulla inter nobiles ꝛ ignobiles: in-
ter diuites ꝛ egenos in ꝑdicatione diſtan
tia ſit. Hec magr̄i rigorē: hec ꝓceptoꝝ cō
probant veritatē qn̄ omnis apud eū q̄ ſal
uari pōt equalis eſt. Hec ille. Subiungit
aūt domin⁹: Et beatus eſt qui non fuerit
ſcandalizat⁹ in me.ſ. in infirmitate ꝛ hūa
nitate mea: dubitando de deitate credēs
me puꝝ hominē eſſe. Chryſ. q̄ ait: Bea
tus eſt q̄ non fuerit ſcandalizat⁹ in me in-
ternūcios ꝑcutit: quia eñ ſcandalizabant
in ipſo dubitatione eorum nō diuulgans:
ſed eorū cōſcientie derelinquēs redargu-
tionem eoꝝ latenter induxit.

¶ Secundo ſm̄ ſenſum allegoricū: quia
Jeſus: id eſt lex euangelica vult renūciari
Joanni .i. legi veteri: quoniā que ꝑ eā p̄-
dicta ſunt complent̄ in euāgelio: ꝛ ꝯcor-
dia eſt inter vtrāq̄ legem. Ideo dicebat
domin⁹ Math.v. Non veni legem ſol-
uere ſed adimplere. Nam tūc implet̄ figu
ra cum veritas adeſt.

¶ Tertio ſm̄ ſenſum tropologicū ſeu mo
ralem: ſm̄ quem dicim⁹: q̄ chriſtus ſpiri-

tualiter in mentẽ veniens aduentũ ſuum
manifeſtat ꝑ ſigna ſpiritualia ꝓportiona-
lia illis que narrantur in euãgelio. ¶ Pri-
mũ ſignũ eſt: recognitiõis illuſtratio: que
tangiť cum dicitur: Ceci vidẽt. Mens ei
in puris naturalibꝫ eſt in cognitione diui-
norum quaſi ceca. Unde Phs. ij. meta-
phyſ. Sicut ſe habet oculus noctue ad lu
men ſolis: ita ſe habet intellectus noſter
ad ea que ſunt nature manifeſtiſſima: ſcꝫ
ad diuina. Grego. xvij. moral. Omnis vir
iuſtus: dei illuminatõne iuſtus eſt. Lumẽ
quippe dei eſt gratia ꝑueniẽs. Grego. viij.
moral. Dum gratia ſupni reſpectus illu-
minat cũcta etiã mẽtis noſtre nobis abſ-
condita manifeſtat: vt qui heri ſe nõ cog-
nouit: hodie ꝑ lumẽ gratie ſe cognoſcit et
dolet. Aug⁹. lib ꝯfeſ. Irradiaſti: coruſca-
ſti et fugaſti cecitatẽ meã. ¶ Secũdũ eſt
diuie ordinatiõis expletio: ibi Claudi am
bulant. Pedes enĩ anime ſunt affectus.
Aug⁹. ſicut corpus graditur pedibꝫ: ſic et
anima affectibus. Iſti pedes ſine gratia
ſunt tardi: imo claudi. Rho. ix. Nõ eſt vo
lentis neqꝫ currẽtis: ſed miſerẽtis eſt dei.
Bern. ſuꝑ Canti. Vox vt verbuꝫ intus
venit expergefacit dormitantẽ animam.
Ambroſius. Neſcit tarda molimina: ſpiri
tusſancti gratia.

¶ Tertiũ e: defectuũ culpabiliũ depura-
tio. ibi Leproſi mundantur: id eſt viuen-
tes in inordinata concupiſcentia carnis.
Bernar. Intus in me cognoui gratie ꝑ-
ſentiam ex fuga viciorꝫ carnaliũ que op-
preſſerunt affectum. Bernar. Cum in ti-
more domini inflãmaris ⁊ in affectu mu-
taris: deũ eſſe pſentẽ ꝑ gratiã nõ dubites.
¶ Quartum eſt: verbi diuini diligens au
ditio. Grego. ſuꝑ Ezech. Deus nõ ſolum
reqͥrit aures corꝑis: ſed mẽtis. Apocal. ij.
et. iij. Qui habet aures audiendi audiat
quid ſpiritus ⁊c̃. Ille habet aures audi-
endi qui habet intellectũ intelligendi ⁊ af
fectum diligendi ea que dicunť ⁊ promit-
tuntur. Aug⁹. li. confeſ. Uocaſti: clamaſti
rupiſti ſurditatẽ meam. ¶ Quintũ eſt in-
terioris hõis viuifica renouatõ. ibi Mor
tui reſurgũt. Gal. ij. Uiuo autẽ iam non
ego: viuit vo in me chriſtus. Grego. Si-
cut animã inhabitare in corꝑe ꝓbant ſen-
ſus vitales corporis: ſic gratiã habitare i

mente probat vita virtuoſa ⁊ ſpiritualis.
¶ Sextũ eſt pauperꝫ euangelizatio. Ibi:
Pauꝑes euãgelizanť. Bernar. Pauꝑtas
ꝑnicioſa eſt meritorꝫ penuria: ſꝫ ꝑ dei gra-
tiam hõ in magnis opꝫibꝫ ſe exercitat ꝑ
q̃ dicitur. Ideo de gratia dici põt illõ Sa
pien. vij. Uenerũt mihi omnia bona pari
ter cum illa: Iſta aũt miracula ſpiritualia
ſunt maiora q̃ꝫ corꝑalia. Maius eſt enim
ſm Aug⁹. iuſtificare impiũ q̃ꝫ creare celũ
et terrã. Plus etiã eſt iuſtificare aĩam in
eternũ victurã q̃ꝫ ſuſcitare carnẽ iterꝫ mo
riturã. Plus eſt in anima reformari ima-
ginem di q̃ꝫ in corꝑe reformare miſeriam
nr̃i limi. ¶ Septimũ aũt põt dici paſſiõis
chr̃i fidelis ꝯtemplatio. Libẽter enĩꝫ de
chr̃i paſſione cogitat anima in qua habi-
tat chr̃s. Et hoc ſignať ꝑ hoc ꝙ dicit: Et
beatus eſt qui nõ fuerit ſcandalizat⁹ in me
Sic accipiẽdo: beat⁹ eſt. ſ. in ſpe ꝓpter gra
tiam chr̃i ipſum inhabitantẽ: qui nõ fue-
rit ſcandalizatus in me ꝓpter paſſioneꝫ ⁊
mortẽ meã: imo qui ꝓpter huiuſmodi paſ
ſionem amplius accendiť ad diligendum
me.

Tertiũ eſt myſteriũ ꝯmendationis
quia illis abeũtibus cepit Ieſus di
cere ad turbas de ioãne: Quid exiſtis ⁊c̃.
Chryſ. Propter hoc abeuntibꝫ eis vt nõ
videať hoĩ adulari: non fecit dñs ſicut q̃-
dam blanditores qui libenť hoĩem in fa-
cie laudãt: aut q̃ndo vidẽt amicos e⁹ aut
domeſticos q̃s credũt illi nũciaturos qc-
quid audierint. Nã qui inſipiens eſt gau-
det laudatus in facie. Uir autẽ ſapiẽs q̃n
laudať in facie: flagellať in corde Propter
duas ergo cauſas homo in facie laudari
nõ debet. Primũ ſi ſapientem illũ putas
grauiter ſuſcepturus eſt: et quare illi lau-
dibus tuis moleſtiam facis? Si inſipien
tem illum exiſtimas: quare inſipiẽtiã ei⁹
laudibus tuis nutris? Hec Chryſ. Com
mendat autẽ domin⁹ ioannẽ in euãgelio
precipue a tribus.

¶ Primo a conſtantie inflexibilitate.
¶ Scdo a vite auſteritate.
¶ Tertio a pſone dignitate.

Primo a ꝯſtantie inflexibilitate: cũ dicit:
Quid exiſtis in deſertũ videre. q. d. qualẽ
creditis illũ eſſe quẽ frequẽter exiſtis vi-
dere. Chryſ. Acſi diceret: Non plebs tã

ta cum tanto deſiderio in eremuꝫ veniſſet niſi magnũ quẽdam et mirabilẽ ſe videre exiſtimãs. Exiſtis inq̃ꝫ videre arundinem vento agitatã: q.d. Non fuit mobilis ſicut arundo. Hoc dixit ne occaſiões interrogatõis ꝑ diſcipulos Joãnis facile ſuſpicarentur turbe ioannẽ de chõ dubitaſſe poſtq̃ꝫ de eo teſtimoniũ ꝑhibuerat. Grego. Diſcamus et nos fratres arundinem vẽto agitatã nõ eſſe. Solidem⁹ animũ inter auras linguaꝝ poſitũ: ſtet inflexibilis ſtatus mentis noſtre. Nulla nos detractio ad iram ꝓuocet: atq̃ꝫ ad remiſſionẽ inutilis gratie nullus fauor inclinet: nõ nos proſpa eleuent: nõ aduerſa perturbent: vt qui ſoliditate fidei figimur: neq̃ꝫ rerum tranſeuntiũ mutabilitate moueamur. Hec Grego. ¶Secundo eñ commẽdat a vite auſteritate: q: nõ fuit mollibus veſtitus nec delicijs viſus. Unde dr: Sed quid exiſtis videre: hominẽ mollibus veſtitũ. ſ. ꝑ curam carnis delicioſam: quaſi dicat: nõ. quia vicꝫ Joannes veſtimentũ habebat de pilis cameloꝝ: et eſca eius erat locuſte et mel ſilueſtre ⁊ manebat in deſerto: ideo ſubditur: Ecce q̃ mollibus veſtiũt ⁊ delicijs vtunt: nõ in deſerto ſed in domibꝫ regũ ſunt. Ad hoc enim multi magnatibus adulant vt cum ipſis cõmorantes delitijs vtãtur: ſed homĩes veritatis talia aſpernantur: Unde narrat Ualerius ꝙ quidã dicũt Diogeni olera lauanti: Si tu Dionyſio adulari velles: iſta nõ ederes. Cui reſpondit: Si tu iſta edere velles: Dionyſio adulari nolles. Et ſequitur: Hic veridic⁹ veritatis annũciator malens oleribus ſuſtẽtari q̃ꝫ magnatibꝫ adulari: ſed heu multi homines faciunt cõtrariũ. Chryſ. Mollis veſtis rigidam diſſoluit animam: etſi rigidum corp⁹ aſſumat et aſpeꝝ: õ facili ꝑ huius molliciem delicatuꝫ reddit et fragile. Facto autẽ corpore molliori: neceſſe eſt ⁊ animã participare leſionẽ. Nam vt plurimũ oꝑationes ipſius conſonãt diſpoſitionibus corpis. Hec Chryſ. Myſtice ꝑ veſtes molles ſignantur adulatores: ſicut enim indumentũ adaptat ſe illi cuius eſt: ſic adulatores adaptãt ſe malis q̃rentes eis in omnibꝫ cõplacere. Sed ſm Grego. Joãnes ſic mollibꝫ veſtitus nõ erat: quia peccantiũ vicia non blandiendo fouere: ſꝫ increpando caſtigare nouerat. Tertio cõmendat eũ a pſone dignitate et noticie ſublimitate: Cũ dicit: ꝓpheram: etiã dico vobis et pluſq̃ꝫ ꝓpheta: tũ q: ab vtero matris ꝓphetare cepit. Tum quia finis ꝓphetarum fuit. Tum quia chrm ab alijs preuiſum ⁊ ꝑdictum digito demonſtrauit: ⁊ in iordane baptizauit ⁊ ſpecialis eius precurſor: et preco fuit: ideo ſubdit dominus Hic eſt enim de quo ſcriptũ eſt Mal.iij. Ecce ego mitto angelũ meũ ante faciem tuã q̃ ꝑparabit viam tuã ante te. Chryſo. Mitto ante faciẽ tuã: hoc eſt ꝓpe te. Sicẽ eñ qui ꝓpe regis currũ incedunt alijs ſũt clariores: ita et Joãnes ꝓpe chri ꝑntiaꝫ Hec ille. Recte autẽ dicit ioãnes angel⁹: Tũ ꝓpter officij dignitatẽ: q: chri nũcius quod eſt officiũ angelicuꝫ. Tũ ꝓpter vite angelice puritatem: quia virgo puriſſim⁹ et excellenter contemplatiu⁹. Chryſ. Beatus Joãnes qui talẽ meruit habere laudatorem: Audi nũc et intellige dignitatẽ Puto ſi nõ eſſet audacie dicerẽ ꝙ glorioſior eſt ioannes: q: homo fuit: et ꝓpter meritũ virtutis angelus eſt vocat⁹: q̃ꝫ ſi nõie angelus ⁊ natura fuiſſet. Angelus eñ hoc ipm ꝙ angelus eſt nõ tantũ eſt virtutꝫ ꝑmiũ q̃ntum nature ꝓprietas. Iſte aũt mirabilis eſt: q: in natura humana angelicã trãſgreſſus eſt ſctitatẽ. Et hoc obtinuit ꝑ dei gratiã: quod natura nõ habuit. Hec Chryſ. Patꝫ itaq̃ꝫ mirabilis cõmẽdatio Joãnis a chro, ex q̃ etiã ſequit q̃ſtioneꝫ ꝑ diſcipulos ſuos ad chrm trãſmiſſam dicẽdo: Tu es qui venturus es: an aliũ expectamus. Nullaten⁹ ex ignorantia Joãnis ꝓceſſit, ſiue ex eius dubietate circa pſonaꝫ chri: ſed tmmodo ꝓpter diſcipuloꝝ inſtructionẽ. Simus itaq̃ꝫ in fide ſtabiles cum Joãne deuote cõtemplantes chriſtũ iam veniſſe ꝑ redemptiõe humana et certiſſime expectantes ipſum ad iudiciũ venturꝫ vt ſic motiuũ habeam⁹ ⁊ amoris et timoris et timendo ⁊ amãdo ad ipſum ꝑuenire mereamur. Amen.

¶Dominica.iiij. aduentus.
¶Sermo ſuꝑ euangelium;